

povijesti (dalekoj i bliskoj), kako bi se raččistile neke naslijede ne mistifikacije i potaknulo zanimanje slavista za nova komparativna istraživanja hrvatskih

posebnosti, uvjetovanih mnogim povijesnim mijenama, ali i trajnom pripadnošću hrvatske kulture mediteranskoj i srednjoj Europi.

Dubravka Sesar

VÝROČÍ MARIE KOUTNÉ

V roce 2002 jsme si připomněli nedožitě sté narozeniny **PhDr. Marie Koutné** (16. 7. 1902–5. 9. 1979), jejíž práce zůstala (až na letmé zmínky, např. Jany Jelínkové) nedocena. M. Koutná vystudovala slavistiku a germanistiku v Praze v letech 1922–1924, později svá studia dokončila v Bratislavě a Bělehradě. Jako učitelka působila v meziválečném období na Podkarpatské Rusi v Mukačevě, později v Břeclavi a Tišnově, po roce 1945 jako lektorka jazyků na brněnské univerzitě a nově založené JAMU. Od počátku 50. let 20. století přednášela starou rus-

kou a klasickou ruskou literaturu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity (do 1963).

I když její odborné zájmy byly značně široké – od jazyka k literatuře, od slavistiky v širokém slova smyslu k rusistice, od literární vědy k metodice, přece podle mého soudu nezastupitelná a v daných časových a prostorových souvislostech výjimečně jsou její studie ze starší ruské literatury: práce o parodii (zůstala v rukopise) a zejména její stať o Antiochu Kantěmirovi a studii *K otázce vztahů mezi literaturou staroruskou a česko-cirkevněslovanskou* (obě 1958).

Ivo Pospíšil

O TVŮRČÍCH SPJATÝCH S OLMOUCÍ

Podivuhodnost, že někteří tvůrci se rozešíří až před důchodem a zejména v něm, platí plně o olomouckém literárním teoretikovi a spisovateli, loňském vítálním sedmdesátníkovi **doc. PhDr. Františku Všetickovi**, CSc. (nar. 25. 4. 1932). Po své šedesátce vydal slušnou řádku odborných textů (Komenský básník, 1992, Stavba prózy, 1992, Jakub Arbes, 1993, Stavba básně, 1994, Stavba dramatu, 1996, Podoby prózy, 1997, Dílna bratří Čapků, 1999, Dílna M. Hornička, 1999, Tektonika textu), dva biografické romány (Před branami Omegy, 1995, a Daleký dům, 2001) a knihu fejetonů Vnitřní vitráže (1996). A právě na tyto fejetony, které vypovídaly o tvůrčích literatury a literární vědy a z nichž některé věnoval svým pedagogům na Filozofické fakultě Univerzity Palackého, navazuje nejnovější Všetickův opus – *Olomouc literární* (Votobia, Olomouc 2002, s podporou Úřadu města Olomouce), kniha-průvodce o tvůrčích spjatých s Olomoucí a také o literárních památkách a objektech města.

Zasazení tvůrců do konkrétních míst a iden-

tifikace domů a institucí s nimi spjatých, to jsou autorsky i čtenářsky vědecké náměty. A je třeba přiznat, že Všeticka se jich ujal s příslovečnou zaujatostí, střízlivostí a vědeckou důkladností. Téměř sedmdesát textů z oblasti literární topografie, často prokládaných úryvky veršů a fotografiemi autora, to jsou zastavení a zamyšlení nad působením a prací autorů, kteří se v Olomouci narodili, žili, působili či na delší nebo kratší dobu s ní byli spjatí, s časovým ohraničením na 19. a 20. století. Knička někdy více, jindy méně historická, v případě osobností, s nimiž se autor znal či setkal, pak subjektivně zabarvená, nicméně psaná s širokým rozhledem a hlubokou znalostí věci a čtenářsky přitažlivá.

Domnívám se, byť jde o texty, které mohou být neustále doplňovány a rozšiřovány, jak se objeví nové, dosud neznámé materiály, že Všetickova kniha splnila víc než na sto procent „očekávání žánru“. A že ji mohou Olomouci jiná města (snad kromě Prahy) pouze tiše závidět.

Ludvík Štěpán

LITERÁRNÍ NITRA: INSPIRACE A ZAMYŠLENÍ

Spolek slovenských spisovatelů – jedna, jak tuším, ze sedmi slovenských spisovateľských organizací – vytvořil dobrou tradici: vydávání série spisovateľských sborníků, které jsou výsledkem seminářů

pořádaných zpravidla jednou ročně a věnovaných vždy jedné osobnosti, která stojí blízko názorovému spektru spolku (různé modulace národního principu). Dosud vyšly svazky o Pavlu Straussovi (1992),